

BALLA ZSÓFIA

LABDA

Lángfújó bikák szarvhegyén
vetődöm, bőrük fekete márvány,
doboló csillag-gömb két póluson
égi mező színén, pattanásig
feszül szemem, fájdalom nem árt még,
ismeretlen helyről tudatlan célba lökve
pályám fölfényesül homorú ég homályán,
tűzgömbön, születésen, barlangon
bucskázva-bukva, földet
hasítva fejjel
és égbe hullva, szarvhegyi Földről
szarvhegyi Holdra, szemről szemre, magam is
sebezhetetlenné simulva,
átlótt sarkaim
csatateréken hagyva
sárkányvértől
fedetlen gömbnyi foltot,

üstökösként vetődve
lángfújók szarvhegyén
gyorsból lassúba,
elmarad alattam az árnyék.

Köszöntöm két haláloamat
mielőtt köztük leszálnék.

A SZELENCE

Zeusz s a többi isten
emberi bajt sűrítve
az ékes, csöpp dobozba,
egy ős gyümölcsfalóra
bizza, ki ékes testtel
őrzi önmagában
a legnagyobb bajt, mi földi
halandót elérhet:
meggondolatlan tettet,

s így Pandóra Zeusznak
legelső ládikája,
hová a bajt teremő
ujja és gondja zárta;
s a bajteremő gond
cselekvő főbe rejtve,
egy még előbbi lény
most felnyílt alkotása,
s időknék leplén-burkán
számítalan alakban

átnyomulva, a kezdet
gondot záró lökése:
a gondatlan vétség
magát takarja mezbe,
bújjván majd testbe,
fejbe, ládába, sírba, szájba,
szelencébe,

hogy egyre
távolabb az októl
a bíró meg ne lelje,
ahogy törvénye lapján
a képen másik könyv van,
és annak kisebb lapján
újra könyv, ameddig
a végtelenbe tűnik
a szem s lélek elől,
míg egy bűnös marad csak.

Pandóra menekül.